

Jonas Eika

Efter solen

Noveller

Basilisk 2018

Af samme forfatter
Lageret Huset Marie. Roman, 2015

Alvin

Jeg ankom til København svedig og halvvejs ude af mig selv efter en yderst fiktiv flyvetur. Det ord ville jeg oprigtig talt bruge om enhver rejse med fly, men under den her var jeg tilmed, kort efter take-off, faldet ind i en let feberdøs, hvori jeg genoplevede en række flyrejser som jeg havde foretaget tidligere i mit liv. Først hjemreisen fra Nepal med min ekskone, daværende kæreste, vores første rejse sammen, hvor vi, måske ud af kedsomhed, krøb sammen i sæderne og mimed forskellige seksuelle scenarier som den anden skulle gætte og skrive ned på et stykke papir som vi klippede i stykker og satte sammen til nye situationer, der igen skulle mimes, så legen på den måde kunne fortsætte i evighed. I døsen var der også min afrejse fra København seks år senere, da hun var blevet gravid på omtrent samme tid som hun havde været mig utro med en kollega, og jeg var gået så meget i sorg og panik over min jalousi – der virkede lige så umulig at leve med hvis barnet var mit som hvis det ikke var – at jeg pakkede mine ting,

tog ud i lufthavnen og sagde Malaga til manden bag skranken, aften eller anden grund havde jeg sagt Malaga. Derudover genoplevede jeg hjemturen fra en arbejdsrejse endnu flere år senere, hvorunder jeg ikke kunne arbejde, ikke sige et ord til nogen, fordi jeg sad helt paralyseret af det jeg havde set ud ad mit vindue ved take-off: Med udsigt over startbanen lå der i forlængelse af gatehallerne et observationsdæk hvorpå børn i mange aldre stod sammen med deres forældre og så flyene lette. I det ene hjørne stod en kvinde med ryggen til gelænderet, langt, mørkt hår i den frosne sol, og så på en mand der kom løbende imod hende tværs over dækket, og idet vi fløj forbi faldt han til jorden som om han var blevet ramt af et pistolskud. Jeg kunne ikke høre skudet, hvis det da overhovedet blev affyret, og flyet fortsatte ind i skyerne med mig der sad stiv i sædet resten af turen, i tvivl om hvad jeg egentlig havde set. Det ubehagelige ved døsen hvori jeg genoplevede disse rejser, det feberagtige, var at den gled af sted lige på overfladen af søvnen som på et lavtryk, i en zone hvori jeg hele tiden havde en vag perception af den *oprindelige* flyrejse, den jeg var på nu, og som derfor gemte sig et sted under eller bagved, *kabinen* gemte sig bagved, *salgsvognen*, *mine medpassagerer* og *skyerne uden for vinduet* gemte sig bag ved de fortidige, erindrede og også på den måde yderst fiktive flyrejser. Jeg mærkede en hånd på min skulder og slog øjnene op til en steward med ét ansigt. Alle andre havde forladt flyet, kabinen var drømmeagtigt stille og tom. På vej ud så jeg på vinduerne og gulvtæppet, bagagehylder og nødskilte, og

jeg rørte ved de tykke syninger i sædernes læder. I paskontrollen kom jeg hurtigt gennem indgangen for europæiske statsborgere. Jeg tog metroen til Kongens Nytorv hvorfra jeg skyndte mig mod bankens hovedkontor for at nå det indledende møde med IT-administratoren samme eftermiddag. Idet jeg drejede om hjørnet kunne jeg lugte noget muldent og brændt, en blanding af ild og planter, og da jeg fik øje på de røde-hvide afspærringsbånd satte jeg tempoet op. Bygningen var styrtet sammen og lå spredt i meterhøje brokker af marmor, stål, lyst træ og kontormøbler og materialer jeg ikke kunne genkende. Under de yderste af brokkerne kunne jeg ane randen af et hul, steder hvor jorden hælde-ede stejlt ned i sig selv, ligesom læberne kan hælde ind i munden på et gammelt menneske. Tre eller fire servere stak ud mellem gulvbrædder og whiteboards, komisk, tænkte jeg – når nu man havde fået gulvene hævet for at sikre sig mod stigende vandstande. Vagten fortalte mig at årsagen til ulykken var ukendt, men at man formodede, på grund af et strømsvigt og en rystelse der havde vækket det meste af gaden, at en form for eksplosion i forsyningsledningen havde åbnet det hul bygningen var sunket ned i. Det var sket i løbet af natten, ingen ofre. Hans øjne flakkede mens han talte, som om han holdt øje med noget bag mig. Bag ved hans hoved hang en tæt sværm af insekter og farvede himlen sort over brokkerne. Jeg ringede til min kontaktperson i banken og røg direkte på svareten, gik hen på den nærmeste café og tog plads ved bordpladen i vinduet. Jeg sad og spiste min chili con carne da døren gik op og en kold

luft ramte den venstre side af mit ansigt. En person kom hen og satte sig ved siden af mig, jeg så op fra min chili på hans spejlbillede i ruden: ung mand midt i tyverne, kort, mørkt hår redt til den ene side, høje tindinger, klare, runde briller uden indfatning. Jeg kunne se igenem ham ud på vejen, men hans hud var også bleg på en meget luftig måde. "Hey du," sagde han og bestilte det samme som mig. Kaffekruset var så stort at jeg måtte holde om det med begge hænder. En dunst af café-burger fyldte rummet når køkkendøren gik op, og blev til sved på min nakke. "Hvor er du fra?" spurgte fyren pludselig. "Øhm, herfra," sagde jeg og så ned ad mig selv, "... men jeg har boet udenlands nogle år ... Hvad afslørede mig?" "Dit tøj, din kuffert, dine briller," sagde han. "Det hele, bare din fremtoning, egentlig. Du er ikke herfra." "Jeg synes jeg har set dig før," sagde jeg og fortrold med det samme, prøvede at forklare ham at jeg ikke mente *ham*, men hans spejlbillede i ruden, den måde jeg så ham og så igennem ham på. Han duftede af eukalyptus og en anden plante. Et selskab forlod caféen, og så var der tomt ligesom flyet havde været tomt da jeg blev vækket af stewarden, bortset fra at tjeneren også var væk, og der var stille i køkkenet. "Jeg går ud og ryger," sagde fyren og rejste sig, "giver du en smøg?" spurgte jeg selvom jeg aldrig havde røget. Han tog sin jakke fra knagen og sagde okay, og jeg forstod at han bare gerne ville ud lidt, så forbandet stille i den café, og sikkert helst havde gjort det alene. "Godt med lidt røg her i kulden," sagde jeg. Han nikkede og så på mig, hans ansigt blåhvidt i den frosne sol. Jeg så på vores ben i

ruden og tog min telefon frem for at lede efter et hotel. Det var meningen at jeg skulle bo i bankens gæstelejlighed, det vil sige et af de rum der nu lå delt og spredt ud blandt andre rum. "Hvor skal du sove i nat?" spurgte han. "Øhm ..." Jeg skulle lige til at sige "hos en ven," men det kunne ende akavet hvis han spurgte om en adresse, og mit hoved var helt tomt for hoteller. "Det ved jeg ikke endnu." "Du kan sove hos mig, alting er optaget på grund af det topmøde." Neutralt blik, hans blanke øjne lignede møtrikker i den kolde luft. Jeg så på min telefon. "Du behøver ikke at tjekke, det er sandt hvad jeg siger." Han boede på et kvistværelse i en sidegade til Bredgade. Rummet var uden stuk og lister, skarpe overgange mellem fladerne ligesom i hans ansigt når belysningen var dæmpet. Den kom fra en standerlampe der pegede opad så loftet blev dækket af en skivesol med to øjne i midten efter glødetrådene. Der var en brusekabine, en håndvask af stål, et køleskab og et transportabelt sæt kogeplader, en dobbeltseng, to stole og et skrivebord på bukke. Vinduet var smalt og revnerne omkring det fyldt med fugemasse lidt hvidere end væggenes gullige tone. Værelsets to ender var frie for møbler, men den ene væg var dækket af et spraglet væv af emballage: Slik- og chipsposer, morgenmadsindpakning, papir og plast fra slikkepinde, tyggegummi, snackpølser og læskedrikke, alt sammen mærker jeg aldrig havde set før, som var de hentet fra en parallelverden hvori hvert produkt var en smule anderledes end det tilsvarende produkt i vores verden, sådan at vi kunne genkende det som for eksempel en chokoladebar,

men samtidig følte at det ord ikke rigtig var tilstrækkeligt at benævne den med, fordi vi så den umiskendeligt for første gang, og den strålede, væggen strålede af farver jeg aldrig havde set før. "Souvenir", sagde Alvin, for det var hans navn, og hængte sin jakke over en stoleryg. Jeg gjorde det samme. Alvin satte sig ned på sengen og trak sine støvler af, og jeg gjorde det samme. "God varme herinde," sagde han og tog sine sokker af, tung, sød lugt af vinterfod, og lagde dem på radiatoren. Værelset var meget firkantet, cirka tyve kvadratmeter, og så sparsomt møbleret at man ikke kunne undgå at registrere alle bevægelser. Jeg så op og fik øje på en lille, metallisk flaske med en drikketud af blød plastic. Med en usynlig tråd var den syet fast til det stof der holdt al emballagen sammen i et broget krat hen over endevæggen. Den matte og personlighedsløse genstand – flasken var neutralt blå med hvide bølgestreber ned over kroppen – hvis formål det var at indeholde og blive tomt for en læskedrik ved navn *POCARI SWEAT*, skinnede for mine øjne med en glans der var vildt inciterende. Jeg blinkede og følte mig pludselig udmattet som efter en sygdom. "Jeg tror jeg vil tage en lur – hvis det er okay med dig?" "Føl dig hjemme," sagde Alvin. Jeg vågnede af et mareridt hvori jeg modtog lussinger af en svævende hånd, kroppen forsvandt ved albuen i hvid tåge eller røg, til lyden af Alvin der var i brusebad. Forhængeklæbde til hans ben, tyndt og skrøbeligt, lillebitte, struttende kyllingelår. Bare han ikke regner med at få noget igen, tænkte jeg, før det gik op for mig at han jo bare gjorde som han plejede når jeg ikke var der. Det

virkede beroligende, som en henslængt bløttelse der sagde "jeg er ikke bange for dig," og så behøvede jeg heller ikke at være bange for ham. Der duftede af eukalyptus. Alvin var stille og kunne kun høres på lyden af vand der ramte en krop før det faldt på gulvet i sjatter. Af høflighed vendte jeg mig om og sov rævesøvn da han steg ud af badet, og jeg ventede endnu ti minutter før jeg gabte og sagde "godt med en lille lur." "Tag et bad. Hvis du har lyst," sagde han, og jeg gjorde det. Bagefter, Alvin rygende ved skrivebordet med ryggen til, klædte jeg mig på med den intention at gå ud, men opdagede at klokken var tre om natten. Stadig ingen opkald fra banken. Alvin bød en cigaret. Jeg satte mig på stolen ved siden af ham og røg. Det der foregik på hans computer lignede på mange måder det interne styresystem som jeg var kommet for at hjælpe banken med at tage i brug. Når så stor en virksomhed købte den slags software var de nødt til også at købe implementeringen af den, hvilket indebar at jeg rejste fra Malaga til København seks gange, det her var den fjerde. Jeg var egentlig meget glad for arbejdsrejserne, selvom de fyldte mig med en følelse af tilfældighed, af at bygningerne og menneskene og køretøjerne omkring mig lige så godt kunne være nogle andre. Det var så tilfældigt at jeg var rejst til Malaga, og at der i Malaga havde fandtes et firma der udviklede styresystemer som de fleste skandinaviske finansvirksomheder fandt himmelsk compatible med deres interne struktur, sådan at jeg, der talte dansk og også godt kunne begå mig på svensk og norsk, havde kunnet få ansættelse som implementeringskonsulent

uden nogen særlige kompetencer inden for faget. Det var som om vilkårligheden af alle de forhold der fik mig sendt til netop København eller Bergen eller Uppsala, satte sig i min oplevelse af de byer så det var som om jeg ikke rigtig var der. Hele mit arbejdsliv kunne nogle gange føles som én stor tilfældighed, eller som en lovmæssighed i et net af forbindelser der ikke var mine egne, men markedets, markedet for Internal Banking Operating Systems. Alvin klikkede rundt mellem faner med forskellige beløb, nogle af dem pæne, nogle svimlende, ud for ID-numre med henvisninger til andre numre, og skærmen gav hans pande et sølvskaer. "Aktier," sagde jeg, "er det det du lever af? Jeg installerer faktisk styresystemer for investeringsforeninger nogle gange, men jeg har aldrig kunnet overskue selv at..." "Derivater," sagde Alvin. "Jeg gætter ikke på fremtiden, jeg handler med den." "Obligationer?" spurgte jeg. "Åh, vi må hellere starte med landmanden," sukkede han og fortalte mig om derivaterne, de mekanismer jeg i dag har accepteret som et vilkår for økonomierne, men som dengang fik min hjerne til at presse mod kraniet og min næse til at bløde. *Landmanden*, der indgik aftale med en køber om at sælge sin kommende høst til en på forhånd fastlagt pris på et bestemt tidspunkt i fremtiden, var det oprindelige eksempel på en der handlede med derivater. På den måde kunne han sikre sig økonomisk mod markedsændringer og usikre vejrforhold. Omvendt kunne køberen tjene penge hvis afgrøderne viste sig at være mere værd end den aftalte pris. Før 1970 var handel med derivater stort set forbudt, man

anså det for hasardspil, men nu, i det år hvor jeg mødte Alvin, oversteg den spekulative kapital langt den der kom fra produktion og salg af varer og ydelser inklusiv aktier. For derivaterne henviste ikke længere til den fremtidige værdi af en søk mel eller et ton ris, men hvad som helst, råvarepriser, forskelle på rentekurser, valutakurser, kreditværdigheder af hele koncerner eller nationer, selvfølgelig alt sammen i fremtiden. Og de blev krydlinket og indlagt i hinanden og solgt videre i store bundter, "fremtid på fremtid," sagde Alvin og rakte mig køkkenrullen. "Glem de frie markedskræfter, min ven. Varepriserne refererer ikke længere til nogen værdi i fortiden eller nuet, de er mest af alt fremtidens generførd." Ud på morgenen, da vinduet var dugget til og Alvin faldet i søvn med computeren på maven, vidste jeg at han havde talt sandt. Efter en halv time havde vi byttet plads så jeg fik lov at klikke mens han sagde hvad jeg skulle klikke på. Jeg ved ikke om det var modstanden i musen, dens glatte, lidt fedtede overflade, eller beløbene der blev flyttet, forsvandt og kom til syne igen, uadskillelige fra deres ID-numre og i takt med mine klik – eller det at vi sad der sammen og faktisk havde det ret hyggeligt; Alvin varmede en karrysuppe og hentede flere cigaretter, og på et tidspunkt grinte vi ret meget fordi jeg kom til at købe retten til at købe en millionstor kyllingeproduktion i Jerusalem om nogle måneder – i hvert fald følte jeg mig helt hjemme i derivathandlen, som om den havde ventet på mig, og jeg på den. Vi tog computeren med over i sengen og handlede videre på Alvins mave. Han fortalte mig – med neutral stemme

og blikket på skærmen, ligesom han sagde alt andet – at han var forældreløs, men havde arvet et beløb som han via aktiehandel havde avlet stort nok til at kunne gå ind i den slags derivathandel hvor man aldrig ender med at købe det pågældende aktiv, men altid sælger aftalen videre før transaktionsdatoen. Så mumlede han noget om en væрге og om at ”handle uden tilknytninger” og faldt i søvn. Jeg lå ved siden af i det blege lys fra dagen udenfor, frydefuld og anspændt som da min mor var på barsel med min lillebror, jeg fik lov at passe ham når hun skulle i bad om morgenen. Liggende på albuen, med ansigtet et par centimeter over hans, holdt jeg vejret for at høre ham trække sit, bange for at det ville høre op hvis jeg var uopmærksom et øjeblik, og lykkelig hver gang det gentog sig. Forinden havde jeg stillet alle hans bamses op pote ved pote i en kreds omkring os så de stod klar hvis han skulle vågne. Jeg kunne ikke sove, men det er okay, havde heller ikke noget imod at ligge og se på trækningerne i Alvins ansigt og konturerne af en drøm der sitrede under hans øjenlåg. Den tynde hud dækkede øjæblerne på en måde der blottede dem, hvilket fik mig til at tænke at vi sover med en fjern bevidsthed om at kunne blive betragtet. På et tidspunkt vendte han sig om og kom til at slænge sit ben hen over mit skridt, og jeg fik helt uventet erektion. Jeg sværger at jeg ikke var seksuelt opstemt eller havde nogen som helst fantasier om Alvin – han var kun smuk på en kold, statuarisk måde – min penis rejste sig simpelthen som en refleks, uagtet det der lå bag berøringen eller kunne knyttes til den. Vi vågnede først på eftermiddagen og

gik ud for at få noget at spise. På vejen røg vi en cigaret, og jeg mærkede rusten vende tilbage i svælget som et gensyn. Bilerne holdt i kø på Store Kongensgade, deres udstødning var rolig og hvid. Cyklisterne frøs om ansigterne. Der var vejarbejde som altid, Alvin forsvandt et par sekunder i dampen fra de sandede huller. Han bestilte fem gange Sekretærbrunch med appelsinjuice og fik dem bragt ind på samme tid. I ti minutter så han på tallerknerne en efter en som om han prøvede at afdække alle sider af pålægget, yoghurtten og æggene. Der var en opmærksomhed i hans blik som kunne blive til skepsis, fornærmelse næsten. Hvert andet minut skubbede han beslutsomt en brunch fra sig, så han til sidst sad tilbage med én som han spiste uden at tage sig af de andre. ”Det må du hellere vænne dig til,” sagde han, og forklarede at det var den eneste måde han kunne blive mæt på. Det handlede ikke så meget om selv at kunne vælge, heller ikke om at smide ud, det overflødige havde han ingen interesse i. Men tanken om at der fandtes hundrede brunchtallerkner magen til hans var uholdelig, det var derfor han bestilte fem, altid fem af alle ting. På den måde kunne han bilde sig ind at afgrænse udbuddet for så at vælge de fire mindst virkelige fra, ”isolere den egentlige brunch fra kopierne,” sagde han. Jeg syntes det var til grin. Alvin hev sin mobil frem og viste mig billeder af sig selv siddende med forskellige fastfoodmåltider på skinnende plasticborde. Han var sygeligt bleg som folk ofte er det på fotografier fra 90’erne. ”Det er mig på KFC da den lige var åbnet i Danmark ... mig på den første Burger King, har du hørt

de har foreslået McD. at fusionere whooperen med big mac forresten, i verdensfredens navn ... Her sidder jeg på Subway ... Domino's ... Bagel Company da de åbnede deres første butik på Gothersgade i '94. Jeg sværger, da jeg smagte de her ting for første gang var det helt, hvad skal jeg kalde det, enestående. Som om jeg smagte netop dét og ikke noget andet. Jeg tager altid billeder første gang." De var tydeligvis taget af en anden person. Det gjorde mig mærkeligt trist at tænke på Alvin der går op til disken og beder om at få taget et billede, og hvordan medarbejderen høfligt, og fordi der ikke er andre kunder på den tid af dagen, følger med ned til bordet og gør det. Alvin så så alene og lykkelig ud på alle billederne. Da vi skulle betale virkede mit kort ikke, det jeg plejede at bruge når jeg var i DK på arbejdsrejse eller for at besøge min lillebror, jeg tænkte tit på om min ekskone stadig boede i landet. Hvordan det ville være at møde hende igen, nu hvor jalousien, som de første par måneder i Malaga helt havde blokeret for savnet efter hende, var forsvundet. Det var det værste ved hendes utroskab: Hvordan vreden og afmægtigheden og alle de andre forsmåede følelser endte med at opløse mindet om hende i en sky af pornografiske billeder, og da de endelig forlod mig var det som om hun var død. Imens Alvin tog sig af regningen drejede jeg omkring, løb over til vores bord og kastede ægget og noget pastrami fra en af hans skrottede bruncher i munden. Tilbage på værelset spurgte han om ikke jeg ville have lidt penge til mine udgifter, når nu min kreditkonto var sunket i jorden. Jeg sagde nej, det

var mere end nok at han lod mig overnatte. "Det er ikke nogen almisse," sagde han. "Jeg tror vi kan hjælpe hinanden. Jeg har tænkt mig at se på noget sølv i nat." To timer senere havde jeg via min spanske konto købt råvareaktier i sølv for den monstrøse sum han havde overført til mig. Kort efter indgik han aftale om at købe en mængde sølv så stor at mine aktier steg med næsten 30 % i løbet af det næste døgn. Det fik mange andre til at investere i sølv, hvilket hævede værdien af Alvins derivat, og da han to dage senere solgte det videre havde vi begge to tjent en månedsløn, eller det var det i hvert fald for mig. Den mellemliggende nat havde vi igangsat samme proces på et andet aktiv og dets afledte derivat, og sådan fortsatte vi ugen ud, processerne rækkende ind i hinanden og nætterne sammenflydende i cigaret-røg og lyset fra vores computerskærme. Der var noget ømt ved den måde han tog fat omkring skærmen på med begge hænder og så den i øjnene når en afgørende handel var ved at gå igennem, og så: ingen jubel, kun et konstaterende nik, når den gjorde. Men også hans ubetydelige bevægelser satte sig i mig, bevægelser i harmoni med rummets inventarlinjer eller i forlængelse af dem: hans trippende højre fod langs kontorstolens ben; højre hånd i hvile på musen, underarmen parallel med bordkanten og endevæggen; at gå igennem rummet, nænsom og andægtig som når man bærer en fyldt tallerken suppe, hvilket han ofte gjorde, bragte den til mig og satte sig ned og fortalte om derivathandlen. Han ville have mig til at forstå at den var en "effektiv kunst af løfter og forventning. Du må lære at tænke på varerne

som noget der findes på forhånd. Ligesom når man glæder sig til noget. Så snart forestillingen om en ting er på markedet, så *virker* den, så anlægges der en kloak fra den fremtid hvori tingen skal sælges, og bagud i tiden, tilbage til os. En kloak som vi naturligvis kun kan bevæge os én vej igennem, imod strømmen så at sige, men hvori den der nu går der, på hver eneste meter kan stoppe op og sælge sin plads med fortjeneste eller tab alt efter hvor stærkt lyset for enden lyser i vores kollektive øjne på netop dét tidspunkt, ja undskyld dødsbilledet, det har ikke noget med døden at gøre, man kan jo, som sagt, for det meste kravle ud før man når frem, igennem en mere eller mindre rusten og økonomisk attraktiv lem i væggen, eller bytte plads med en anden kloakgænger, altså *swappe*, ikke, og lyset var desuden aldrig døden, men varen, og den har jo også et liv, den kan også sælges, ej at forglemme." Det føltes som om vi lå i telt på toppen af en høj og trist bygning. Nætterne fløj af sted. "Alvin," kunne jeg sige med forsigtig stemme når der havde været stille i mange minutter, og føle at det var okay at tale til ham sådan, "hey, Alvin?" "Ja?" "Sover du?" "Hvis jeg sov kunne jeg vel ikke ligge og snakke med dig?" "Nej ... men Alvin, du var *ild* i dag! Du jordede den kommune da du solgte dem det swapplan. Når først markedsrenterne begynder at stige, og udløsermekanismen træder i kraft..." "Men ven," sagde han, "det er jo klart at vi tjener de penge nogle andre mister. Sådan er det med derivater. Men det betyder ikke at vi gør det *for* at de andre skal tabe." "Men det vægtstangsprincip er da fuldstændig integreret..." "Ja,

præcis, det er dét der gør at der overhovedet kan være det marked ... Det er så indlysende at det ikke giver mening at tænke på." Jeg kunne ikke selv, men kunne godt forestille mig det muligt for en der havde været mange år i branchen, at undlade at fryde sig over dem der nødvendigvis tabte. At scanne dem ud af billedet, med en form for viljeshandling der arbejder langsomt og skjult i en selv, så der til sidst kun er ens egen sejr tilbage, og så man bagefter ikke ved at man har gjort det, scannet dem ud. Hvorfra har man den evne? Hvordan kan man give den fra sig igen? Da vinduet var vådt af kondens, og dagen flød hvidt ind igennem det, var Alvin faldet i søvn, og jeg klappede forsigtigt hans computer sammen og løftede den ned på gulvet. Støjen fra CPU-blæseren hørte op som om nogen stoppede med at trække vejret. Alvins ansigt var strengt og slående hvidt mod det mørke hår. Hans læber var presset sammen til en streg der hældede lidt ned i munden. Jeg blev overvældet af tristhed, en stor, gråhvid følelse i hvis yderkant der svævede et mørkt objekt som jeg ikke kunne fasholde. Indimellem fik jeg øje på et hjørne eller en brudflade, men så snart jeg søgte videre derfra for at afdække objektet yderligere forsvandt det, og da jeg så ville vende tilbage til mit spinkle udgangspunkt var dét også væk. Jeg havde lyst til at græde. Jeg savnede min ekskone og de få venner jeg havde haft her, alle dem der havde svigtet mig, eller som jeg selv havde forladt så snart de viste at de havde brug for mig. Det føltes pludselig som om jeg havde opgivet mit liv dengang, overladt styringen til nogle andre. Det

var ensomt og ligegyldigt. Alvins hænder var ikke rigtig foldede, men nærmere sammenviklede i et forceret greb som om de havde søgt hinanden da søvnen indtraf. "Jeg har aldrig været i Rumænien." Jeg fik et chok og spjættede under dynen. "Har du nogensinde været i Rumænien?" lød det igen, og Alvins læber bevægede sig. "Nej," hviskede jeg. "Aldrig." Vi ankom til Bukarest sidst på aftenen og tog en taxa fra lufthavnen til hotellet. Halvfulde efter flyveturen smed vi os på det bordeauxrøde sengetæppe og ødelagde de to svaner der var foldet af håndklæderne. Det virkede som en indvielse af værelset, bare ligge der med computere på maven og tjekke aktiekurser og modtage bud på deres afledte derivater, og en time senere – da eukalyptus strømmede ud fra Alvins brusebad og blandede sig med lugten af vores sokker på radiatoren – følte jeg mig hjemme og havde helt glemt vi var i Rumænien. "Færdig!" råbte Alvin. Jeg smed tøjet, smøg mig forbi ham ved håndvasken og trådte op i badekarret. "Hvorfor bruger du ikke noget af al den gratis shampoo?" spurgte jeg igen nem forhænget. "Det kan blive brugt af nogle andre," sagde han og rakte en lille torsoformet flaske ind til mig. "Jeg opdagede den her i Sydafrika i '08, jeg har ikke brugt andet siden. Prøv selv." Jeg trykkede en lille klat ud af flasken, *aroma therapy: stress relief*, og masserede den ind i min hovedbund. En potent kølighed trængte ind og lagde sig under hovedskallen som en indvendig hue af hundrede bittesmå, masserende hænder. "Fantastisk," sagde jeg og mærkede dampen befri mine luftveje da jeg skyllede shampooen ud igen.

"Ja, er det ikke?" sagde Alvin. "Og hey, forresten, var der ikke noget med at du havde ondt i ryggen? Det virker også på spændinger og knuder." Umuligt at nå det smertefulde sted under skulderbladet, jeg må have udstødt en anstrengelse, for Alvin sagde "lad mig" og stak hænderne ind gennem revnen mellem de to forhæng. "Bare rolig, jeg bliver udenfor. Stik mig noget shampoo." Jeg trykkede en klat ud i hånden på ham, olivengrøn og sejtflydende, og vendte ryggen til. Han bevægede sig opad fra lænden indtil jeg sagde "auuuu, ja, ja, dér!" og så trykkede han indtil knuden løsnede sig og forsvandt ud i kroppen. "Du mærkes meget anspændt i det hele taget." Han fortsatte op til min nakke og ned igen på venstre side af rygsøjlen. "De æteriske olier kommer fra en art eukalyptus der bliver kaldt Febertræ, er det ikke et vidunderligt navn: Febertræ? Det er fordi man plejede at plante en hel masse af dem i malariefyldte områder. De har en evne til at udtørre de sumpe som malariamygge-larverne udklækkes i." Han havde sat sig i skrædderstilling på den anden side af forhænget og masserede nu bagsiden af mine lår. "Det aktive stof i olien er ret heftigt ... Eucalyptol ... nogle gange, i meget varme og stille perioder, kan eukalyptustræerne i en skov frigøre så meget olierdamp at en lille gnist, fra en cigaret for eksempel, kan udløse en eksplosion og starte skovbrand. Vend dig om." Et dask over læggen, jeg vendte brystet mod ham. Der var så meget damp i rummet at jeg ikke længere kunne se revnen mellem bade-forhængene eller det der var på den anden side. Jeg lagde hovedet bagover og så vandet falde ud af luften

som en varm regn bestemt for mig. "Mere shampoo." Jeg trykkede en klat ud i de skåleformede hænder. De fordelte væsken imellem sig og begyndte at massere mig fra panden og ned. Alvin snakkede videre, men jeg hørte ikke længere hvad han sagde. Ordene sjaskede ud af luften som klatter af lyd sammen med vandet, ned over mit ansigt og bryst sammen med hænderne, fingerens blommer der trykkede på mine muskler så jeg kunne mærke deres ømhed. Den kamferagtige kuldevarme bredte sig med hænderne. Fra lyskerne bevægede de sig i buer uden om mine kønsdele og fortsatte ned ad lårene. Eukalyptussen som en levende dragt under huden dækkede hele min krop, med undtagelse af de steder hænderne havde ladet uberørt: øjnene, munden, skridtet og røven. Og på grund af den intense følelse overalt omkring dem, var øjnene, munden, skridtet og røven forsvundet, eller de føltes som intetheder, uendelige huller der ville sluge alt som kom i nærheden. Jeg registrerede en knugende følelse et sted nederst i maven der voksede i intensitet, som en mængde mørkt stof der trak sig sammen mod sit eget centrum, og idet hænderne strakte sig for at nå rundt om mine ankler, og Alvins kind kom til syne mod forhængen, blev følelsen så lille at den forsvandt. I sådan noget som ti sekunder befandt jeg mig i en tragt af tid og så kun mig selv i den anden ende. Det var meget ensomt. Bagefter lå vi i sengen med håndklæder om livet og delte en cigaret. Den følgende dag kørte vi utrættelige rundt i Bukarest på de to løbehjul Alvin havde haft med i sin sportstaske. For tovene var fliseløse og behageligt summende at trille på.

Ornamenterede bygninger i harmoniske runde former lå op og ned ad massive blokke fra kommunisttiden. En mand stod foran nedgangen til en metrostation med udstrakte arme og hænderne fulde af agurkeskrællere. Fra en snor omkring hans hals hang der lange, mørkegrønne skræller, svedne i solen, som bevis på redskabernes funktionalitet. En anden mand gav mig et papir med en mærkelig illustration på en baggrund af strandlagune i skumringslys: barbielignende figur i hvid bikini siddende overskrævs på en raket med kurs mod arkets øverste højre hjørne; raketten gennemsigtig så man kan se de tre lag den er gjort af: tre penisser indeholdt i hinanden, gradvist voksende i tykkelse og længde på målebåndet der løber parallelt med deres underside. Jeg foldede arket sammen og lagde det i lommen på mine kakibukser. En kvinde, hendes øjne ren iris, tabte en vandmelon i et fodgængerfelt. Umuligt at se himlen for elledninger spændt ud mellem pæle af træ. *CABINET PSYCHOLOGIC* stod der på et gulligt hus med sprukne mure. En flok børn betragtede en bil der var spærret inde i en glasvase vendt på hovedet på asfalten. Vand som støv faldt på min kogte hud fra ventiler i caféernes markiser. Pengesedler af plastic i Alvins kolde hænder, umulige at rive i stykker, gennembløde, sætte ild til. Han sagde: "Alt mit er også dit." "Tak" døde usagt på mine læber som om nogen havde placeret en lang, kold finger hen over dem. Jeg husker alle de ting han plejede at gøre: bækkenet mod løbehjulets styr, tyngdepunktet lidt ned i knæ, han læner sig mod ujævnhederne i vejen. En smule ironi i den måde hvorpå hans fingre holder

om cigaretten. Den dag var selv flyvemaskinerne smukke. Ødelagt luft. Planter op gennem ødelagt asfalt. Ram lugt af okse og andre døde dyr på et marked i en udkant af byen. En prægtig købutik, hvepse flød rundt i blodet. "Jeg bruger aldrig offentlig transport," sagde Alvin. Vi sad og spiste frokost i mørkegrønne havestole på den indhegnede parkeringsplads foran en kiosk. Den lå lige ud til en bred indfaldsvej med boligblokke og autoværksteder som vi var kørt ud ad i godt en time efter at have krydset togskinne der afgrænsede byen mod vest. Under parasoller fem meter fra os sad en gruppe mænd i arbejdstøj og drak øl og røg med blikket på skærmen. Man kunne ikke høre noget for trafikstøjen, men kassefjernsynet og mændenes tavshed var nok til at give fornemmelsen af at sidde på en bar eller i et klubhus med dets egen langsomme tid. De fleste af dem var på min alder, en enkelt på Alvins. Huden i deres ansigter var tør og hård som om den sad på hænderne. De drejede hovederne efter servitricen som jeg tror var kioskejerens datter, ikke ældre end tyve år. Hvert tiende minut kom hun ud med en ny læskedrik og chokoladebar til Alvin og mig, for Alvin havde været inde og købe et bredt udvalg og betalt hende ekstra for at servere det for os efterhånden. Nu fyldte hun vores plasticrus med en sort drik der lignede cola, men viste sig at være forfærdelig bitter med en nærmest antibiotisk smag. "Man får det hele med når man kører på løbehjul," sagde Alvin. "Der er ikke de der huller i kontinuiteten hvor man pludselig er kommet fra ét sted til et andet under jorden eller i en flykabine ... åh fuck, jeg har prøvet den her drik før!

Det er jo bare Chinó på rumænsk!" Han holdt kruset op foran sit ansigt og væmmedes. "Netop *det her* ... jeg har allerede drukket det!" sagde han og kylede væsken ud på fliserne. Han sundede sig lidt før han fortsatte: "Men alligevel er det som om byen bliver ved med at være overflade. Jeg tror det er på grund af farten ... den der glidende bevægelse man ser alting i. Man bilder sig ikke ind at kunne gennemskue noget af det." Så blev glasset revet ud af hånden på mig og tømt ligesom Alvins. Jeg så op på en høj, solbrændt mand i arbejdstøj. Han stillede mit glas tilbage på bordet og nikkede ud mod vejen. Vi så derud og tilbage på ham, spørgende. "Yes," sagde han og så mig i øjnene med korslagte arme og et pædagogisk udtryk, tålmodigt og bestemt, jeg skammede mig. "Hvad vil han?" spurgte Alvin. "Jeg tror han vil have os til at gå," sagde jeg. "Jamen, vi sidder jo lige og smager..." "Yes," sagde manden igen. En af de yngre mænd i sort undertrøje kom ud fra kiosken med resten af vores varer i en pose og lagde dem i skødet på Alvin. "Okay," sagde Alvin og pakkede vores emballage undertagen Chinóflasken sammen. Vi rejste os, klappede vores løbehjul ud og trillede væk derfra. Flasker og papir hang ud af Alvins lomme, bulnede op ad sportstasken, klamrede sig til ham. Tilbage i centrum kom vi forbi en eksakt kopi af triumfbuen. Boulevarden var fyrre meter bred og delt på midten af blomsterbed og springvand der blev lyst op i neonfarver, blå, lyserød og sølv. Der var tøjbutikker med navne som *Fashion Victim* og *Shopping is Cheaper than Therapy*. I den gamle bydel stoppede vi op ved et gadeteater, klappede

løbehjulene sammen og stillede os ind mellem tilskuerne. Jeg kunne mærke kropsvarmen, ikke kun fra dem der stod tættest på mig, men som en ensartet sky som alle i publikum producerede og var indeholdt i. Alles opmærksomhed var rettet mod scenen. Solen var gået ned, men dens lys hang stadig på himlen, et lyseblåt efterskin der annullerede mørket lidt endnu. Nogle havde børn siddende på skuldrene, andre lagde nakken bagover og grinede op i luften når der skete noget sjovt. På scenen, omtrent tyve meter fremme, stod to personer på stylder, med henholdsvis slagtromme og et lille blåseinstrument omkring halsen, og spillede en middelaldervis med lidt jazz i. To personer der lignede dværge for musikernes fødder, i rødt og grønt riddertøj, nærmede sig hinanden og skiftedes til at sige noget i et fjendtligt tonefald. Jeg gentog det højt for mig selv. Den særlige kombination af lyde jeg ikke forstod, gik mig i kroppen og kom ud gennem min mund, jeg kendte ikke det sprog, men det gjorde mig høj. Lige så ufrivilligt gentog jeg også det næste der blev sagt, og Alvin svarede mig ved at gentage den anden ridders replikker. Nu kastede de sig fremad, låste hinanden fast i et greb ved albuerne og lagde al deres vægt i for at vælte hinanden til jorden. Den grønklædte gav efter og trådte baglæns for at bevare fodfæstet; tippede sin overkrop bagover så den røde blev løftet og svævede vandret i luften et par sekunder, landede og fik den grønne til at svæve. Kampen udviklede sig til en dans, de to kroppe som et blad i vinden slog kolbøtter uden at slippe taget i hinanden. De blev ved med at råbe, for dansen var også en forlængelse

af striden, og vi blev ved med at gentage. Pludselig gik ridderne i stå i det greb dansen var startet i. Deres fødder skred ud under dem indtil deres kroppe lå udstrakte, næsten vandrette i luften. Og så faldt de til jorden med panderne mod hinanden. Alt var stille. De løftede deres ansigter og så hinanden i øjnene. Den ene sagde en replik, højt og tydeligt, men anderledes ømt end hidtil, og idet jeg gentog den brød klapsalven ud omkring os. Jeg vendte mig mod Alvin og sagde replikken, skreg den så højt jeg kunne, igen og igen, indtil jeg mærkede et prik på min skulder. En ung kvinde grinede og sagde på engelsk: "Ved du hvad du lige har sagt til din søn?" "Nej," sagde jeg, "han er bare min ven." "I taler forfærdeligt rumænsk." "Men hvad sagde jeg? Hvad betød det?" "Du sagde: Min bror, du må aldrig forlade mig igen." Jeg ved ikke om Alvin hørte det, han så ligeglad ud som altid: vandret mund og møtrikøjne, ikke en eneste retning i det ansigt. Tilbage på hotellet gik vi i bad en ad gangen. "Brug min shampoo," sagde han og smøg sig forbi mig på badeværelset. Jeg kan ikke forklare den glæde jeg følte ved at ligge ved siden af ham, udmattet i alle muskler og ude af stand til at falde i søvn. Mørket var tæt, vores åndedrag tunge, men vi vidste hver især at den anden ikke sov. Den vished var i rummet som noget stort og omfattende, og hvis jeg var i den var Alvin der også. Ud på natten hørte jeg ham sætte sig op, dreje benene ud over sengekanten og trække i tøjet. Han rejste sig og hankede blidt op i sportstasken der var pakket på forhånd, men kunne ikke undgå lidt raslen fra flaskerne og stoppede op. Han stod sikkert og lyttede efter

om han havde vækket mig, selvom jeg helst vil tænke på de sekunder som sekunder af tvivl. På den måde kan han blive stående med den samme kraft og ubestemmelighed som han bliver ved at vende tilbage med, sovende, handlende, badende i mindet. Da han var gået lå jeg i flere timer uden at tænde lyset. Da morgenen stod hvidt ind i værelset pakkede jeg og forlod hotellet på det løbehjul han havde efterladt. I lufthavnen fortalte de mig at jeg ikke havde nogen penge. Ingen af mine konti fandtes længere, mine betalingskort var uden værdi, deres tilknytninger blafrede i vinden. Jeg lagde mine kontanter på disken og fik at vide der var nok til en togbillet. Rejsens kontinuitet gjorde mig rolig. Tilbage i København gik jeg i banken i håb om at få kontakt til en af de ansatte der kendte og kunne hjælpe mig. Ruinen lå der stadig. Jeg klatrede op på et stykke marmor i dens udkant og kunne se ud over brokkerne. De lå spredt ud over et vidtstrakt område, ragende op i alle retninger som en sø fuld af affald, stålgrå og gråhvid, gullig af tømmer hist og her. Over det hele hang en tæt sværm af insekter og en mørk, sødlig lugt som af rådne teblade. Jeg satte i løb hen over brokkerne, afpassede mine spring og landede præcist, følte mig ung og i kontrol over min krop. Jeg kom til et hul mellem to store stykker marmor som var rimelig tilgængeligt og så ud til at flade ud nogle meter nede. Med hænderne på stenene sænkede jeg mig ned og fandt fodfæste i de takkede vægge. Luften blev tættere, den mørke insekthimmel indrammet af hullets åbning, mine fødder nåede bunden der virkede solid. Jeg lod mig falde ned, krummede

mig sammen og fortsatte på alle fire gennem den smalle tunnel der åbnede sig mørkt foran mig. Marmoren var hård mod knæene, her og der måtte jeg trække dem op til maven eller knække ryggen for at undgå noget skarpt der stak frem. Tunnelen snævrede til og drejede af, og jeg fulgte den rundt på albuerne, med bagkroppen slæbende efter mig, indtil mit hoved pludselig stak ud i noget der mindede om et rum: en stor hule skabt af den måde bygningen var styrtet sammen på, stål, gips og træ holdt oppe af store stenbrokker. Men materialerne var alle sammen så ujævne, tilfældigt placerede og fulde af revner ind til andre rum at det ikke var til at få hold på dimensionerne. Rundt omkring lå bankmedarbejdere i sammenkrøbne, radbrækkede og forpuppede stillinger dikteret af hulens takkede vægge, med computer i skødet og på maven. Deres ansigter var snarerede og sygeligt blege, nogle bar støvmaske i den beskidte luft. "Leder du efter nogen?" spurgte en ung mand og kom hen og hjalp mig ud af væggen. "Nej," sagde jeg og fik fremstammet navnet på IT-administratoren. "Følg med mig," sagde han og viste vej gennem revner og huller, kravlende, klatrende og slangende sig frem alt efter de rumlige forhold. Noget ved den vridende måde han tilpassede sin krop på gav mig fornemmelsen af at han blev trukket eller suget af sted gennem passagerne. At en eller anden dybtliggende intelligens eller vilje havde styrtet banken i grus og nu tvang dens medarbejdere ind i nye former. Rundt omkring havde folk indrettet sig en arbejdsplads på de mest uventede steder. Der var trukket strøm på alle

ledder og kanter hvilket tydeliggjorde forbindelserne imellem dem. Jeg forestillede mig en monstrøs og gennemhullet arkitektur, de knuste byggematerialer hældt ned i en kolossal myreture og holdt sammen af internetbølger og den gærende, organiske ånde der svulmede i alle hulrum. Et kor af fingre på tastaturer steg op fra dybet. Vi smøg os omkring en afbøjet stålplade med benene først og ind i endnu en hule. Midti sad IT-administratoren i lotusstilling på en pude med tre skærme foran sig. En mus hvilede på et stykke marmor ved hendes højre hånd. "Hvad fanden," sagde hun og så grinende op på mig. "Skulle jeg ikke have set dig for ti dage siden?" "Jo," sagde jeg og gik i gang med en forklaring der var uklar for mig selv, tog et skridt frem og ramte nogle småsten med foden. Der gik måske ti sekunder før vandet tog imod dem. "Glem det," sagde hun og slog mine undskyldninger væk med hånden. "Lad os komme til sagen."